

прибра Бойчо есента, тя на другия ден – страшен скандал, не даваше да общувам и с нашите, бяха се скарали тогава. Като ги видиш няма да говориш, няма нищо.

А тогава покрива слагахме долу на новата къща, не бяхме стегнали нищо, бяхме измазали една стаичка и нищо. Като се скараха толкова жестоко, а тя ни изхвърли багажа навънка, на улицата, а ние този ден сме на къщата и работихме. И идва девер ми вика - спирайте да работите, заминавайте да си приберете багажа, че всичко ви е изхвърлено навънка. Айде, недей да ни лъжеш, че нямаме душа, така сме изморени, капнали сме. Сериозно ви казвам, заминавайте да приберете багажа, че сега като завали дъжд всичко ще ви намокри. Викам “давай” на Бойчо, щом сериозно говори. Той караше “Зил” към Стройрайона, качихме се в “Зил”-а отидохме и аз като видех, че всичко е изхвърлено навънка викам: “Няма да слизам, слезна ли, ще се скараме и ще я обидим нещо и ще стане по-голяма разправия.” Викам - слезни ти - ти си й син, майка и син сте, разберете се, но повече не връщай багажа назад. Изхвърлен, изхвърлен, ще намериме начин да преживеем някак. Дойде той, какво са се карали, що. Вика - ще товарим багажа. Извика братовчед си да му помага. Прибрахме го, ама дома в новата къща няма нищо, нищичко нямаше. Със свещ качихме багажа, ни осветление, ни дюшеме, нищичко, нищо нямаше. Преспяхме вечерта някак си с 2,14 лв. имахме в джоба, тогава беше 14 октомври. Есенно време, неподготвени въобще. Сутринта ставаме и вика – Спаске, имам само 2,14 лв. Викам, виж какво, дай на мене само 50 ст. Ти имаш нужда от повече пари, пушиш цигари, а пък след обяд ще видим от някъде, или от наште ще искам назаем, докато вземем заплата.

Заминах на работа, обаче работи ли се тоя ден. Като знаеш, че нищо не-маш, не разполагаш с никаква сума. Разплаках се тогава, стана ми много тежко. Началник ми беше Мони Дюлгеров, бригадир ми беше Лъони Банчева - много сваятна, много ми е помагала, много компромиси ми е правила и до ден днешен си спомням с добро за нея. Питам я Лъони, обясних й положението какво е, тя знаеше за тия бележки, че си давах парите на свекърва ми, че всичко ми иска. Знаеше ми цялото положение тя. Викам, аз не мога да дойда на работа, за неделя става въпрос. Защо? Защото, така и така, разказах и цялата история. Тя вика, ще попитаме Мони, ако те освободи... Ходихме при Мони, той веднага ме освободи момчето, щом е така, ако трябва и два дена няма да дойдеш на работа. Оправете там каквото трябва.

Приключи работното време, прибираме се от работа, слизам на спирката, ама ходя като зашеметена, а майка ми през това време разбрала за всичко това и ме чака на спирката, а аз толкова заблудена от ядове, че не съм я видела, само чух по едно време: “Нуше - обърнах се, то майка ми - що си се омърлушила, ти не ме ли чу. Какво става?” “Сега чак те чух втория път.” “Какво става?” - пита ме тя, а аз - “Ами нищо”. “Е, как нищо.” Аз не исках да й казвам, мислех, че не знаеше нищо, вика: “Защо не отиваш нататък долу да се прибереш, ами си тръгнала в друга посока?” “Ами, викам, тръгнала съм.” “Слушай, вика, няма да ме лъжеш, знам всичко. Оная снощи ви изхвърли багажа на улицата. Ами сега?” Аз викам: “Сега сме си в новата къща долу”. “А пари имате ли?” Викам: “Нямаме”. “И ти сега се ядосваш за това?” “Е па, викам, как няма да се ядосвам нямаме пари, нямаме нищо... 14 октомври - зима идва, викам, неподготвени и печка нямаме, дамаджана нямаме с